

ת"פ 49004/05/19 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד קורן סלע

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 49004-05-19 מדינת ישראל נ' סלע
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד שלומי רותם גרינבוים

נגד

הנאשמת

קורן סלע

ע"י ב"כ עו"ד מירי כהן

הכרעת דין

כתב האישום והמענה לו

1. ביום 21.5.19 הוגש נגד הנאשמת, ילידת 1967, כתב אישום המייחס לה עבירה של **תקיפה סתם**, בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. על פי העובדות ביום 31.12.15 סמוך לשעה 11:15 הגיעה הנאשמת לעסק לאביזרי רכב ואזעקות ברח' הבנים בהוד השרון, בבעלות משה מאיה (להלן - **המתלונן**) ודרשה ממנו בצעקות שיסדר בעיה אשר לדבריה נגרמה בעטיו, לרכבה מסוג פורד. הנאשמת צעקה וקיללה את המתלונן וזה ביקש ממנה לעזוב את העסק. בתגובה, תקפה הנאשמת את המתלונן בכך שהחלה לתת לו מכות חלשות על כתפו באמצעות ידה ותוך שהיא דורשת ממנו שיתקן את הבעיה. המתלונן ביקש מהנאשמת שתחדל מלגעת בו, אך זו הוסיפה להכותו מספר רב של פעמים בכתף. לבסוף, הושיטה הנאשמת את ידה לעבר פניו של המתלונן ואמרה לו: "אתה עוד תתחנן לתקן לי את האוטו, ואני לא אתן לך", ועזבה את המקום.

2. ביום 19.7.20 נמסר מענה מפורט לכתב האישום. הנאשמת הודתה שהגיעה לבית העסק, אך כפרה בתקיפה. נטען שהנאשמת הגיעה לבית העסק על מנת שהמתלונן יתקן בעיה ברכבה, בעקבות תיקון קודם שהמתלונן ביצע ושלאחריו נגרמה תקלה אחרת. הנאשמת כפרה שקיללה את המתלונן, אך אישרה שאמרה כשעזבה את המקום שהמתלונן לא ראוי לפתוח חנות לתיקונים ושאצלו ודאי שלא תגיע לתקן.

3. מטעם התביעה העידו שלושה עדים - המתלון; אורלי מאיה, מי שהיתה אשת המתלון בעת הרלוונטית ונכחה בעסק בזמן האירוע; ועדן בן משה, מי שבזמן האירוע היה עובד של המתלון ונכח בעסק בזמן האירוע.

מטעם ההגנה העידה הנאשמת.

תמצית פרשת התביעה

4. המתלון העיד שהוא בעל עסק לאביזרי רכב ומערכות חשמל. הנאשמת הגיעה אליו לחנות כי היתה לה בעיה בשלט של הרכב, ולאחר שבדק, המליץ לה על החלפת השלטים. תמורת 300 ₪ הוא החליף את מערכת השלטים והיא יצאה כשהכל עובד ותקין. לאחר כחודש או חודשיים היא הגיעה לחנות וניגשה אליו בצורה מאיימת כשהיא אומרת לו **"בוא תתקן את הנזק שעשית לי ברכב"**. המתלון ביקש שהנאשמת תדבר איתו בצורה יותר מכובדת ויפה, אך היא **"התחילה להתלהם ולקלל ולדחוף אותי ולשים עליי ידיים"** (עמ' 5, ש' 18). משביקש ממנה לצאת, החלה הנאשמת לצעוק ולקלל ולשים **לו את הידיים על הכתף הימנית (מדגים תפיסה של חולצה בכתף ימין)**. לדבריו, העניינים החלו להתלהט, כי היו צעקות ו"בלאגן", והוא ניסה להיכנס למחסן בחנות על מנת לברוח ממנה, אך הנאשמת נכנסה אחריו למחסן, ואז הגיעו העובד ואשתו לשעבר, חצצו ביניהם, כדי שהנאשמת לא תתקרב אליו (עמ' 6, ש' 1). לדבריו, הנאשמת צעקה וקיללה, קללות אותן אינו זוכר, ואמרה **"אתה עוד תתחנן לתקן את מה שעשית, אני לא אתן לך"**. אז הנאשמת עזבה את המקום והמתלון צילם את מספר הרכב שלה והזמין משטרה (עמ' 6, ש' 12).

5. בחקירה הנגדית השיב המתלון שבזמן האירוע עבד אצלו עדן וכן אשתו לשעבר ששימשה כמזכירה. המתלון אישר שהחליף לנאשמת את שלטי הרכב שלא הגיבו לנעילה המרכזית, ואת ה"מוח" במערכת ברכב. המתלון זכר שהוא זה שביצע את ההחלפה, ולא העובד שלו, ואף זכר שהנאשמת היתה צריכה לצאת באמצע לקחת את הילד שלה מהגן והוא המשיך בעבודה לאחר ששבה (עמ' 7, ש' 3). המתלון לא ידע שלטענת הנאשמת היא חזרה לעסק יום אחרי התיקון וטענה שיש תקלה בעקבות התיקון וטען שהיתה פעם אחת שהיא חזרה לעסק, זו הפעם עליה מעיד.

לדבריו, כשהגיע לעסק באותו היום הבחין ברכבה מחוץ לעסק והעובד אמר שהנאשמת הגיעה והבין שצעקה גם עליו, ולאחר מספר דקות, כשהתיישב ליד השולחן, הגיעה הנאשמת אליו. המתלון אישר שהעובד אמר לו שהנאשמת טוענת שיש לה בעיה עקב התיקון (עמ' 7, ש' 33). לדבריו, מיד כשהנאשמת ניגשה אליו **היא פנתה אליו בטון מתלהם "בוא תתקן את הנזק שעשית לי באוטו"**, ולכן לא ניגש לרכב, היות ולא דיברה אליו בצורה יפה ורגועה. הוא אמר לה שהוא לא מטפל בה עם התנהגות כזאת ודיבור כזה, אך **"היא היתה אחוזה בטירוף"** (עמ' 8, ש' 16). המתלון הופנה להודעתו במשטרה (נ/1, ש' 19), שם אמר שהנאשמת **"התחילה בקול רם לצעוק שאתקן לה את הנזק שעשיתי לה ברכב. ביקשתי שתסביר לי מה הבעיה והיא הסבירה לי שזאת בעיה ממני... ואחרי שהסבירה לי... הבנתי והסברתי לה שזאת לא בעיה שקשורה במה שעשיתי"** - אך הוא הסביר שמאז האירוע חלפו כ-5 שנים והוא לא זוכר את השתלשלות העניינים במדויק, וסביר להניח שבשלב מסוים שאל את הנאשמת מה הבעיה והיא הסבירה לו, אך עמד על כך שלא בדק את הרכב (עמ' 8, ש' 21).

המתלון נשאל מדוע לא ציין בהודעתו שנאלץ לסגת למחסן שבעסק כדי להימנע ממגע עם הנאשמת והשיב **"המחסן זה חצי מטר מהשולחן שלי, יש דלת ומחסן ולא נכנסתי לתוך המחסן, רק הלכתי לכיוון הדלת והיא הלכה אחריי"** (עמ' 9, ש' 17).

המתלון הופנה להודעתו (נ/1, ש' 16), שם אמר שהנאשמת סירבה לצאת מהעסק "והתחילה עם יד ימין שלה לתת לי מכות קלות על הכתף שלי תוך שהיא מסתכלת עליי במבט מאיים ואומרת לי שאני אתקן את זה", והשיב - **"אני לא מבין מה ההבדל בין לשים יד על הכתף או לתת מכות על הכתף או למשוך, את לא מצפה שאחרי 5 שנים אני אזכור בדיוק איך זה היה ועם איזה אצבעות היא נגעה בי"** (עמ' 10, ש' 20)... **"אני זוכר שהיא נגעה לי בכתף, בחולצה, נגעה בי, לא יודע בדיוק עם איזה אצבע היא עשתה את זה... אני מנסה עם היד לנער אותה"** (עמ' 10, ש' 23).

משנשאל מדוע לא מסר במשטרה שאשתו והעובד נכנסו להיות חוצץ ביניהם, השיב **"אולי זה לא משהו שאמרתי במשטרה... יכול להיות, היו עוד מיליון פרטים שלא פירטתי לפרטי פרטים"** (עמ' 11, ש' 7).

המתלון אישר שיתכן והגיב לקללות של הנאשמת, אך לא זכר במדויק מה אמר (עמ' 11, ש' 21).

המתלון נשאל עם איזו יד שלה תקפה אותו הנאשמת והשיב שעם יד ימין שלה. משהופנה למצבה הרפואי ולעובדה שידה הימנית מוחלשת (על מצבה הרפואי של הנאשמת ראה להלן), השיב - **"כשהיא היתה לפני 5 שנים אצלי היא תפקדה מצוין ולא עם קביים ושום דבר... שום דבר לא היה מוחלש, תאמיני לי ששום דבר לא היה מוחלש, היא תפקדה בצורה מצוינת..."** (עמ' 12, ש' 7).

המתלון הכחיש נמרצות את טענת הנאשמת לפיה אמר לה שהיא יכולה לעוף מכאן ושהיא מכוערת ויכולה לקפוץ לו, או שאמרה לו שהיא לא תמליץ עליו ושהוא לא ראוי לתת שרות לאנשים עם יחס כזה או ששפתו גובלת בהטרדה מינית (עמ' 12).

לדבריו, הוא מיד צילם את מספר הרכב של הנאשמת לאחר שעזבה את המקום והתקשר למשטרה (עמ' 13, ש' 1).

המתלון נשאל לגבי מצלמות אבטחה בעסק והשיב שקיימות מצלמות, אך הן לא מקליטות והוא רק יכול לצפות דרך במתרחש בעסק באמצעות הטלפון שלו בזמן אמת (עמ' 13, ש' 18).

6. אורלי מאיה, מי שהיתה אשתו של המתלון ומזכירה בעסק בזמן האירוע, העידה שנכנס רכב עם בחורה שהתלוננה שהיא לא מרוצה מהטיפול ברכבה, שתוקנה תקלה ובעקבותיה התקלקל משהו אחר. לדבריה, התחילו חילופי דברים, **"היא אמרה שאתה בעל מקצוע לא טוב, הוא אמר לה אם את חושבת שאני לא טוב את מוזמנת ללכת למישהו אחר לתקן את זה, ואני לא יודעת למה זה התחיל פתאום להגיע לקללות, היא אמרה לו יש לך איבר מין קטן, הלואי שלא יהיה לך ילדים, הוא אמר לה את מכוערת, משהו כזה, באיזה שהוא שלב הוא הלך למחסן להביא משהו, היא הלכה אחריו, אני זוכרת שהיא נגעה בו כזה בכתף אמרה לו כל הזמן אתה תתחנן לתקן לי את האוטו, אתה תצטער על זה, וכשהיא הלכה אליו למחסן ונגעה בו ואמרה לו אתה תצטער על זה, באתי ונעמדתי ביניהם והיתה איזו שהיא נגיעה דחיפה קלה בכתפיים, של הבחורה למשהו, ואז אני צרחתי עליה תעופי מפה, אני נבהלתי, כי היא כל הזמן אמרה אתה תצטער על זה, וזהו, אני ממש לא זוכרת איך זה נגמר, איך היא הלכה"** (עמ' 15, ש' 1).

לדברי העדה, היא זוכרת שהנאשמת נגעה לו בכתף, היא נעמדה ביניהם והנאשמת דחפה בכתפי המתלון עם שתי הידיים (עמ' 15, ש' 16).

7. בחקירה הנגדית לא ידעה העדה לומר אם המתלון שוחח עם הנאשמת על הבעיה (עמ' 16, ש' 6). העדה נשאלה אם הנאשמת צעקה על המתלון שהוא צריך לתקן את התקלה, והשיבה "היא אמרה תיקנת לי זה והתקלקל זה. היא לא אמרה שהוא צריך או חייב לתקן". לדבריה, המתלון הלך למחסן, כשהמחסן והשולחן לידו ישב "באותו איזור" (עמ' 16, ש' 11). המתלון התכוון להיכנס למחסן והנאשמת הלכה אחריו, דחפה אותו בכתף ואמרה לו "אתה עוד תצטער על זה". משהעדה עמדה ביניהם, בשל חששה "שיהיה משהו", אז היתה עוד דחיפה מצד הנאשמת. העדה לא זכרה אם המתלון הדף לנאשמת את היד (עמ' 16, ש' 25). העדה השיבה שהנאשמת לא נגעה בה, אלא רק במתלון (עמ' 17, ש' 5).

העדה אישרה שבין חילופי הדברים המתלון סינן לעבר הנאשמת "יא **מכוערת מי יגע בך בכלל?**" (עמ' 17, ש' 20), אך לא זכרה שהמתלון אמר "אני לא מתקן את זה וזה על הזין שלי" (עמ' 17, ש' 24). העדה זכרה שהנאשמת אמרה "אתה תתחנן לתקן לי את האוטו, ואתה תצטער על זה", אך לא זכרה שהנאשמת אמרה שהוא לא ראוי לתת שירות לאנשים או שהתנהגותו גובלת בהטרדה מינית (עמ' 18, ש' 1).

8. עדן בן משה, מי שהיה עובד בעסק ונכח בעת האירוע, טען בעדותו שבחלוף כ-5 שנים אינו זוכר מאום מהאירוע, וכשבכל זאת ניסה להעיד מזכרונו מסר ש"בגדול" **"היתה גברת שהיה ויכוח כלשהו והיה בלאגן ואני אחרי זה הגעתי לתת עדות במשטרה על מה שקרה, ומעבר לזה אחרי 5 שנים אני לא כ"כ יבוא לבוא ולספר משהו שאני לא זוכר, אני לא אגיד בחיים משהו שאני לא זוכר בוודאות"** (עמ' 22, ש' 19). משרוענן זכרונו מהודעתו (ת/3), מסר ש"התחיל להיות איזה ויכוח כלשהו, ויכוח, צעקות, אני זוכר שהיא צעקה, הוא צעק, כאילו היא באה בצעקות והתקיפה, ובעל הבית שלי לא האמין שבחורה באה וצועקת" (עמ' 22, ש' 24). בהמשך, שוב רוענן זכרונו של העד מתוך הודעתו, והוא המשיך - **"מה שאני זוכר שכמובן מהצד שלה היה הרבה קללות... אני זוכר שבעל הבית שלי אמר לי שהוא רוצה להתלון עליה ושאני אבוא איתו כי הייתי עד ראיה ושמה סיפרתי את מה שהיה... מעיין בהודעה ואומר שאני זוכר שהיה קללות בצורות מהצד שלה..."** (עמ' 23, ש' 1).

9. לבקשת התביעה, ולאחר שהעד אישר שאלו הן חתימותיו על גבי ההודעה וכי מה שמסר במשטרה אמת, קיבלתי את הודעת העד בהתאם לסעיף 10א(3) לפקודת הראיות, משלא היתה לי כל סיבה לפקפק בדבריו שלאחר כ-6 שנים הוא אינו זוכר את האירוע ולא רוצה להעיד בבית המשפט על דברים שאינו זוכר בוודאות.

בהודעתו מיום 9.2.16 (ת/3) סיפר העד שהנאשמת הגיעה עם רכבה מסוג פורד, טענה שיש לה בעיה ברכב **"והחלה להשתגע"**. הוא ביקש ממנה להמתין לבעל הבית, המתלון, שבדיוק הגיע. היא הסבירה לו על הבעיה ואמרה לו **"לא מענין אותי, אני רוצה שתטפל לי בתקלה"**, אך הוא אמר שמה שתיקן לא קשור לתקלה הנוכחית. אז החלה הנאשמת לקלל את המתלון - **"שרמוטה, אתה לא יודע לזיין, יש לך זין קטן"**. המתלון ביקש מהנאשמת לצאת מהחנות, אך היא ניסתה להעיף דברים והעד התקרב למוצרים והיא נעצרה. הנאשמת אמרה למתלון **"אל תדאג אתה עוד תתחנן לתקן לי את התקלה הזו ואני גם לא אתן לך לתקן, ואז היא ניגשה אליו, טפחה לו על הכתפיים, אמרה לו שוב אל תדאג, הוא בתגובה אמרה לו תזוזי ממני, הזיז לה את היד, היא ירקה על הרצפה ואמרה אני אראה לך מה זה, היא רצתה ללכת איתו מכות, התחילה לקלל ישרמוטה, אני התחלתי להפריד ביניהם, והיא התנגדה ניסתה להתקרב אליו כדי להרים עליו ידיים, היא הרימה יד באוויר והתחילה לצעוק. אני**

הרחקתי אותה, תפסתי לה את החולצה כדי שהיא לא תתקרב אליו. ותוך כדי הקללות אמרה אל תדאג אני מבטיחה לך שאתה עוד תתחנן לסדר לי את הבעיה הזאת, ואני גם לא אתן לך לסדר את זה. ואז היא נכנסה לרכב והלכה".

בהמשך ההודעה מסר העד שמדובר בלקוחה **"שהגיעה פעם שניה"** לאחר שבפעם הראשונה שהגיעה התקלה תוקנה ו"הכל היה בסדר". משנשאל אם תקפה את המתלונן, השיב - **"כן, היא התחילה למשוך אותי, דפקה לו על החזה, קיללה אותו"**. העד נשאל אם יש מצלמות בעסק והשיב - **"הבעיה שאין להן כרטיס זכרון, הן רק מצלמות לא מקליטות"**.

10. בחקירה הנגדית אמר העד שלאחר שקרא את הודעתו לפני העדות הבין שהוא בקושי זוכר את האירוע, אך מה שהצהיר בהודעתו "זה מה שהיה", והיות שחלפה תקופה כל כך ארוכה הוא לא מוכן להעיד על משהו שאינו זוכר בוודאות (עמ' 24, ש' 20). עוד הוסיף "אני לא בן אדם שממציא דברים", ו"בגלל שזה הזמנה מבית משפט אז אני לא יכול לבוא ולהגיד שאני לא רוצה לבוא, אז הגעתי והנה אני פה" (עמ' 24, ש' 24).

העד השיב שגם המתלונן פלט מילים בכעס, **"אבל התקיפה היא היתה תקיפה שבאה מכיוון הנאשמת... מילולית בצורה מטורפת, קצת הזויה"** (עמ' 25, ש' 10). העד סיפר שעבד אצל המתלונן כ-3 שנים והם נפרדו בטוב לאחר שאמר לו שהוא לא מרוצה מהשכר (עמ' 25, ש' 18). העד סיפר שהתבקש על ידי המתלונן למסור הודעה במשטרה שכן **"הייתי איתו באירוע שבאה הגברת שהתחילה לצעוק ולתקוף אותו בתוך מקום העבודה שלו"** (עמ' 26, ש' 15). משהוטח בעד שמדובר בתקיפה מילולית, קללות, השיב **"זה מה שאני זוכר"** (עמ' 26, ש' 16). העד השיב שאינו זוכר את הפרטים הבאים עליהם נשאל - מה היתה הבעיה ברכב הנאשמת; שבעבר תוקנה לה בעיה בנעילה המרכזית; שהגיעה לפני המתלונן לחנות והמתינה לו שיגיע; שהמתלונן הזיז את ידה של הנאשמת ממנו; אילו קללות בדיוק נאמרו במהלך האירוע; וכמה זמן ארך האירוע (עמ' 27-29). העד השיב שהוא זוכר שהנאשמת התפרעה בחנות והעיפה דברים, וזאת חרף העובדה שלא המתלונן ולא אורלי מסרו זאת (עמ' 32, ש' 4).

עדות הנאשמת

11. המאשימה ביקשה להגיש את הודעת הנאשמת במשטרה, זאת לאחר שנקבעו על ידי ממצאי עובדה לגבי נסיבות גבייתה, ולאחר שהעידו לפני גובה ההודעה ועדים שהיו מעורבים באיתור הנאשמת ובהבאתה לתחנת המשטרה לצורך גביית ההודעה בהליך אחר שהתנהל נגד הנאשמת לפני (ת"פ (כפ"ס) 54419-05-16) (הנאשמת נחקרה במסגרת אותה הודעה על כמה אירועים בהם היתה מעורבת). המאשימה טענה בבקשתה שאין טעם לשוב ולזמן את אותם העדים לחקירה בהליך זה, משכאמור ענין קבילות ההודעה ומשקלה הוכרע בהליך האחר שהתנהל לפני, ומשקיים בנושא "השתק פלוגתא". לאחר קבלת תגובת ההגנה בנושא, החלטתי שלא להיעתר לבקשה, בין היתר בשל העובדה שממילא נתונה הזכות לב"כ הנאשמת לחקור את גובה ההודעה ככל שזו נוגעת לחקירת הנאשמת בנוגע לעבירה שביצעה, לכאורה, בתיק זה, ועל כן, ממילא נדרש גובה ההודעה להתייבב למסירת עדות (החלטה מיום 22.3.21).

12. בדיון מיום 27.12.21 הצהירו ב"כ הצדדים שבעת גביית הודעת הנאשמת באזהרה, מיום 16.2.16, היתה הנאשמת במצב בריאותי לא תקין כתוצאה מאירוע שקרה סמוך לפני גביית ההודעה, וחרף זאת נגבתה הודעה ממנה.

לפיכך, ולאור העובדה שהנאשמת שתקה בהודעתה, כשאין ביכולתה למסור גרסה, מוסכם על הצדדים שלא תעלה טענה לכבישת גרסתה של הנאשמת ולהעלאתה לראשונה בבית המשפט (עמ' 34). משכך, לא הוגשה הודעת הנאשמת במשטרה והדבר לא יזקף - לא לחובת התביעה ולא לחובת ההגנה.

13. הנאשמת העידה שהגיעה לחנות של המתלון על מנת לתקן תקלה שקרתה לה ברכב, והמתלון אמר ש"צריך להחליף את כל המערכת", הוא החליף את המערכת ואת השלט והבעיה נפתרה (עמ' 35, ש' 11). באותו יום, כשהגיעה לקחת את בנה מהגן וניסתה לנעול את דלתות הרכב, ראתה שהנעילה המרכזית לא ננעלת והדבר מהווה כשל בטיחותי, שכן בנה קטן נוהג להתעסק עם הכפתורים במהלך הנסיעה. למחרת, הגיעה לחנות על מנת לתקן את התקלה, אך העובד במקום אמר שהמתלון לא נמצא. "וככה 3 פעמים באתי עוד פעם וכל פעם ראיתי את העובד והוא אמר לי שהוא לא נמצא" (עמ' 35, ש' 20). בפעם הרביעית, השאירה לעובד את מספר הטלפון שלה, אך עדיין המתלון לא חזר אליה. אז החליטה לגשת למקום אחר, שם נמסר לה שהותקנה ברכבה מערכת שאינה מקורית, ויתכן וזו הבעיה (עמ' 35, ש' 28). לדבריה, בעל העסק האחר חיבר את המערכת הישנה, אותה ביקשה הנאשמת מהמתלון להשאיר בתא המטען של הרכב, והמערכת עבדה. לכן, ייעץ לה בעל העסק האחר לגשת שוב למתלון ולבקש שיחזיר את המערכת הישנה, כשהבעיה, כנראה, רק בשלט (עמ' 35, ש' 31). הנאשמת ניגשה שוב לחנות של המתלון, בפעם החמישית, ושוב המתלון לא היה במקום. הפעם המתינה לו ברכבה וכעבור כרבע שעה הוא הגיע. לדבריה, משהבחין בה המתלון נהג כלפיה בריחוק, כאילו לא רוצה לשמוע. לאחר שהסבירה לו את פשר הבעיה אמר לה "זה לא מעניין אותי, השלט עובד, באת אלי עם בעיה עם השלט, השלט עכשיו עובד, אז אין לי בעיה מבחינתי" (עמ' 36, ש' 10). הנאשמת הסבירה לו שהוא החליף את המערכת למערכת יקרה סתם ושיכול היה לפתור את הבעיה בהחלפת סוללות לשלט "בשקל וחצי", ועל כן, היא מבקשת שיחזיר את המערכת הישנה.

לדברי הנאשמת, בשלב זה "המתלון התרתח, הוא ממש התחיל יא מכוערת... בואי תקפצי לי על הזה, אני... תיאר דברים לא נעימים שהוא יעשה לי, שאני יכולה לקפוץ לו, מה את בכלל שווה?..." (עמ' 36, ש' 19). אז אשת הנאשם נכנסה ומשהסבירה לה הנאשמת מה הבעיה, אמרה לה "תראי, את רואה, הוא לא יתקן לך, מה את רוצה לעשות?". הנאשמת השיבה לה שהיא מבקשת שהמתלון יתקן את התקלה ואם לא יעשה כן "היא תספר לכל העיר", ומשהבינה הנאשמת שאין עם מי לדבר שם, הלכה מהמקום (עמ' 36, ש' 24).

הנאשמת הכחישה שנתנה למתלון מכות קלות בכתף או בכל מקום אחר (עמ' 37, ש' 1). הנאשמת טענה שלא היתה יכולה לתקוף את המתלון באמצעות יד ימין שלה, שכן היא סובלת מבעיה רפואית עוד הרבה לפני, אירוע מוחי שעברה אשר גרם לה לחולשה של יד ימין ורגל ימין (עמ' 37, ש' 8).

הנאשמת הגישה סיכום רפואי מבית חולים מאיר מיום 21.10.15 (נ/6) - חודשיים ו-10 ימים לפני האירוע מושא כתב האישום - ממנו עלו הפרטים הבאים:

הנאשמת התקבלה למימין ביום 19.10.15 והשתחררה ביום 21.10.15.

ברקע, אירוע מוחי שחוותה הנאשמת בשנת 2010, אשר התבטא בחולשת פלג גוף ימין. הנאשמת עברה שיקום, כש"לדבריה חזרה לעצמה", אך נותרה חולשה מימין.

מאז אירועים חוזרים של חולשה והפרעת תחושה ביד ורגל ימין.

לדבריה, באותו היום החלה חולשה ביד ורגל ימין.

במיון מציינת שיפור בהרגשתה... חזרה להניע את כף יד ימין... מבחן אצבע אף תקין.

בסיכום נרשם - "במהלך אשפוז מדווחת על שיפור משמעותי בחולשת יד ורגל ימין".

14. בחקירה הנגדית הוטח בנאשמת שאם באמת, כפי שטענה בחקירה הראשית, מדובר היה בתקלה במערכת הנעילה המרכזית שברכב, באופן שמסכן את בנה הקטן שנוהג לשחק בכפתורים של הנעילה במהלך הנסיעה, היה מצופה ממנה לתקן את התקלה מהר יותר ולא להמתין להגעתה החמישית לחנות של המתלונן. על כך השיבה - **"יופי, כל הכבוד לך אתה, אתה הרבה יותר אחראי ממני"** (עמ' 38, ש' 31). היא זכרה שהשאירה לעובד את מספר הטלפון שלה בפעם השניה או השלישית שהגיעה אבל לא חזרו אליה (עמ' 39, ש' 11). הנאשמת הסכימה שהתנהלות בית העסק כלפיה היתה מכעיסה, לא נחמדה, אך טענה שמעסיקים אותה בחייה דברים יותר משמעותיים, ולכן, **"לא כעסתי"** (עמ' 39, ש' 22), אם כי הודתה שעל מנת לתקן את התקלה בחנות השניה היתה נאלצת שוב לשלם 350 ₪, ש"בשבילי זה סכום משמעותי" (עמ' 39, ש' 27). היא הסכימה שלאחר שביקרה בחנות השניה הבינה שהמתלונן, לכאורה, "עבד עליה", אך עדיין עמדה על כך שגם עובדה זו לא הכעיסה אותה (עמ' 39, ש' 32).

הנאשמת טענה שהיא לא קיללה ולא צעקה על המתלונן, אלא היה זה הוא שצעק, קילל, רימה ולקח כסף ולכן **"לי היתה סיבה להתלונן עליו, אפילו לתבוע אותו בבית משפט רגיל..."**, אך היא לא עשתה כן (עמ' 41, ש' 16). הנאשמת תחילה טענה שהמתלונן לא איים עליה (עמ' 41, ש' 22); לאחר מכן טענה שאמר שיעשה לה **"דברים שקשורים ב... דברים מיניים שהוא יעשה לי ולא בצורה הנורמלית והרגילה של אנשים בוא נגיד ככה"**, כך שאכן **"זה איום מבחינת המשפטנים"** (עמ' 41, ש' 24); לאחר מכן, הגדילה הנאשמת וטענה שהמתלונן אף הדגים **"בתנועות שגם עשה על עצמו, כאילו הוא המחיש את המילים שהוא אמר, מה הוא רוצה לעשות"** (עמ' 42, ש' 18).

משנשאלה כיצד פנתה למתלונן על מנת שיתקן את התקלה, טענה שפנתה אליו ב"צורה יפה" (עמ' 41, ש' 29), אך לטענתה התפרץ עליה כשאמרה לו שהיא "יודעת מה הבעיה וזה שהוא עבד עלי וגבה ממני כסף שמבחינתי הוא הוצאה מיותרת לגמרי, שהוא תיקן משהו שהיה תקין, ויש לי את זה באוטו" (עמ' 42, ש' 8). לא היה לנאשמת הסבר מדוע לא פורטו דבריה המהותיים האלה בישיבת המענה לכתב האישום (עמ' 42, ש' 29).

הנאשמת העידה שכתבה פוסט באינטרנט, באחת הקבוצות, בו גוללה את כל פרטי האירוע והמליצה שלא להגיע לחנות של המתלונן. משנתבקשה להציג את אותו פוסט, טענה שחיפשה ולא הצליחה למצוא. לטענתה, בית העסק פרסם ומחק את הפוסט (עמ' 43, ש' 6).

הנאשמת הופנתה לסיכום הרפואי, **נ/6**, והוטח בה שמדובר בלמעלה מחודשיים לפני האירוע מושא כתב האישום וכי מדווח שם על שיפור משמעותי במצבה. הנאשמת הסכימה שאכן השיפור היה משמעותי, אך טענה שלא חזרה לתפקוד מלא, אם כי הודתה שלאחר האשפוז שבה לנהוג ברכב אוטומטי, אך טענה שאת ההילוכים היא מחליפה ביד שמאל וביד זו היא אווזת בהגה (עמ' 44, ש' 16). הנאשמת העידה - **"בוא נעשה יותר פשוט, בוא נביא את הרופא המטפל בי שיסביר לך מה המצב אם זה הגיוני שאני ארים את יד ימין כדי להתגונן בפני אדם שעוד עושה מעשים מגונים בעצמו"** - אמרה ולא הביאה רופא שכזה לעדות כתמיכה לדבריה.

דין והכרעה

15. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם השתכנעתי, מעבר לספק סביר, שהנאשמת התנהגה כמתואר בכתב האישום ותקפה את המתלונן, ועל כן, יש להרשיעה בעבירה המיוחסת לה. אף שמטבע הדברים קיימות סתירות מסוימות בין דברי העדים, בין היתר כמפורט בסיכומי ב"כ הנאשמת, הרי שאין מדובר בסתירות שיורדות לשורשו של ענין, או כאלה שיש בהן לפגום בעדויות, אלא יש לראות בהן כסתירות שנובעות מחלוף הזמן וממגבלות הזכרון האנושי. שלושת העדים מתארים באופן דומה את לוז האירוע ועל כן, ניתן לומר שעדויותיהם מתיישבות זו עם זו ומחזקות זו את זו. מנגד, לא נתתי כל אומן בגירסת הנאשמת המיתממת, אשר גם אינה מתיישבת עם ההגיון הבריא והשכל הישר.

16. התרשמתי מהמתלונן ומן האופן בו השיב לשאלות התובעת ולשאלות ב"כ הנאשמת, בחלוף כ-5 שנים מאז האירוע, בהתחשב במגבלות הזכרון האנושי, ואני נותן אומן מלא בדבריו שהיו מהימנים עליי. התרשמתי מאזרח פשוט, בעל עסק לחלקי חילוף לרכב, עובד לפרנסתו, אשר נקלע לאירוע המתואר בכתב האישום בעל כורחו. הדברים שמסר המתלונן בעדותו מתיישבים באופן כללי עם הדברים שמסר בהודעתו במשטרה, ובראשם - העובדה שהנאשמת פנתה אליו בטון תקיף ולא נעים שיתקן לה את התקלה לה גרם (נ/1, ש' 8; עמ' 5, ש' 21); העובדה שהנאשמת צעקה עליו וקיללה אותו (נ/1, ש' 12; עמ' 5, ש' 19); העובדה שהנאשמת חזרה לעסקו פעם אחת בלבד לאחר תיקון התקלה הקודמת (נ/1, ש' 7; עמ' 7, ש' 16); העובדה שהנאשמת התלהמה, צעקה וקיללה עד שנאלץ להגיד לה לעזוב את המקום (נ/1, ש' 15; עמ' 5, ש' 21), ואין זה מעלה או מוריד אם לפני כן שאל מה הבעיה ברכב והיא הסבירה לו, או שלא עשה כן; והעובדה שהנאשמת נתנה לו מכות עם ידה על כתפו (נ/1, ש' 16; עמ' 5, ש' 22), כשבבית המשפט העיד שמדובר היה בכך שהיא שמה לו ידיים על הכתף, תפסה אותו בחולצה, בכתף, וניסתה למשוך אותו, אך מדובר בתיאור דומה, כפי שאף העיד המתלונן והסביר שבחלוף זמן כה רב התקשה לדייק.

אכן, בהודעתו לא הזכיר המתלונן את הנסיגה למחסן, אך עדותו בענין זה מקובלת עליי, שמדובר במרחק קצר מאוד של כחצי מטר מהשולחן, בתוך החנות, ועל כן, מדובר בפרט זניח. עדותו בענין זה מתחזקת נוכח עדותה של אשתו דאז, אורלי, כששניהם אומרים שהמתלונן לא נכנס למחסן ושהנאשמת הלכה אחריו.

גם העובדה שאורלי עמדה חוצץ בין המתלונן לבין הנאשמת מתחזקת נוכח עדותה של אורלי בענין זה ונוכח הודעת העובד עדן (ת/3), אם כי זה טען שהוא נאלץ לחצוץ בין השניים. אין מקום, בענין זה, לתהיית ההגנה כיצד יכולים שני אנשים לעמוד כחוצץ בין המתלונן לנאשמת כשהמרחק ביניהם הוא כ-30 ס"מ, שכן ברור שמדובר באומדן מרחק בלבד ולא במידה מדויקת, וכאשר האירוע דינמי והמעורבים נעים במרחב החנות תוך כדי ההתרחשות.

גם העובדה שהמתלונן לא זכר שקילל חזרה את הנאשמת אינה גורעת ממהימנותו, שכן אין מדובר בהכחשה גורפת (שבהמשך עלולה היתה לעמוד בסתירה לעדותה של אורלי), אלא שהמתלונן לא הכחיש ולא אישר עובדה זו.

17. הנה כי כן, המתלונן חזר בקווים כלליים על פרטי האירוע, בחלוף כ-5 שנים ממועד התרחשותו, ובאופן שאינו סותר את גירסתו במשטרה, וגם אם נמצאו סתירות או אי דיוקים, הרי שאין מדובר בעניינים מהותיים היוורדים לשורשה של עדות. באשר להבדל בין האמור בהודעת העד במשטרה - "מכות קלות על הכתף", לעדות בבית המשפט - "לשים ידיים על הכתף; תפסה אותי בחולצה, בכתף וניסתה למשוך אותי" - **הרי שמצאתי לקבוע את העובדות המקלות יותר עם הנאשמת.**

18. כך גם באשר לעדותה של אורלי - התרשמתי מעדה אמינה ומהימנה, אשר נמנעה מלהשחיר את פני הנאשמת וביקשה לדייק בדבריה, גם נוכח חלוף הזמן הרב. אורלי העידה, בדומה למתלון, שהמתלון נסוג מפני הנאשמת לעבר המחסן, אך הנאשמת הלכה אחריו ונגעה בו בכתף, עד שנאלצה לעמוד חוצץ ביניהם, והנאשמת דחפה את המתלון דחיפה קלה בכתפיים (עמ' 15, ש' 5), אם כי לאחר מכן, בהגינות, ציינה שכשעמדה בין המתלון לנאשמת, ראתה את ידיה מונפות מעליה והרגישה שהמתלון זז, ועל כן, הסיקה שדחפה אותו (עמ' 17, ש' 16), אך הדגישה שאת הנגיעה הראשונה בכתפו ראתה בוודאות (עמ' 17, ש' 9). אורלי אף אישרה שהנאשמת קיללה את המתלון, באופן שהתייחס למיניותו (עמ' 15, ש' 5), ובאופן שגרם לו להחזיר לה באותה מטבע (עמ' 17, ש' 20). אורלי אף העידה, באופן אותנטי, שהיא "נבהלה" מהתנהגותה האלימה של הנאשמת ואמרה לה לצאת מהחנות. העובדה שהעדה לא סיפרה שגם העובד עדן חצץ בין המתלון לנאשמת, או שהמתלון הסיט מעליו את ידה של הנאשמת אינה פוגמת במהימנות דבריה.

19. לאור האמור לעיל, עדותה של אורלי מהימנה עליי ומשתלבת בהיבטים המרכזיים ובתיאור ליבת האירוע עם עדותו של המתלון.

20. באשר לעדותו של העובד, עדן, הרי שהתרשמתי מכנות דבריו לפיהם הוא אינו זוכר את פרטי האירוע בחלוף כ-5 שנים וכי הוא מבקש להקפיד ולהעיד רק על עובדות אותן הוא זוכר בוודאות. במצב דברים זה, ולאחר שאישר שאלו חתימותיו על גבי ההודעה ואישר כי הדברים שמסר במשטרה אמת, ראיתי לקבוע כי הודעתו במשטרה (ת/3) קבילה לאמיתות תוכנה. הודעה זו תומכת ומחזקת את עדותו של המתלון, שכן במסגרתה מסר העד שהנאשמת גידפה את המתלון וקיללה אותו; טפחה לו על הכתפיים; המתלון הזיז לה את היד; היא המשיכה לקלל ורצתה "ללכת איתו מכות"; והעד נאלץ להרחיק אותה. גם לגבי המלל שאמרה הנאשמת גירסתו של העד דומה לגירסת המתלון - הנאשמת קיללה, אמרה "אל תדאג אתה עוד תתחנן לתקן לי את התקלה הזו ואני גם לא אתן לך לתקן"; העד סיפר שהנאשמת הגיעה לחנות זו הפעם השניה בלבד; כאשר בבית המשפט סיפר העד שהוא זוכר שהנאשמת התנהגה בצורה "מטורפת, קצת הזויה".

אכן, שני פרטים מהותיים מופיעים בהודעתו של עדן, לגביהם לא העידו המתלון ואורלי - האחד, שהנאשמת "ניסתה להעיף דברים מהחנות"; והשני, שהנאשמת "ירקה על הרצפה" - אך כאמור, בהחלט יתכן ששני העדים האחרים לא הבחינו בכך או שנמנעו מלציין זאת משהאירוע כולל בליל רב של פרטים. מכל מקום, המתלון ואורלי אף לא נשאלו בקשר לכך ולא ניתנה להם הזדמנות להסביר.

21. לסיכום, נתתי אמון בגירסת עדי התביעה שהיו מהימנים עליי. מעבר לכך, אף באלה יש כדי לחזק את עדויות עדי התביעה -

א. המתלון רשם את מספר הרכב של הנאשמת והתקשר למשטרה מיד לאחר האירוע. הדבר מלמד על הגשת תלונה מיידית ועל האותנטיות של התלונה.

ב. אם אכן המתלון רימה את הנאשמת והחליף ברכבה חלק שלא היה צריך להחליף; איים עליה; וביצע בפניה מעשים מגונים, כטענתה - סביר מאוד להניח שלא היה מסתכן ומזעיק משטרה. והרי הנאשמת בנקל יכולה להוכיח זאת - היא טענה שהחלק שהחליף, לכאורה, נמצא אצלה בתא המטען ובידיה עד (בעל החנות השניה) שיכול לספר

ולחשוף את התרמית.

ג. גם בענין מצלמות האבטחה לא היה המתלונן מסתכן ומשקר, שהרי כיצד ידע שהמשטרה תחדל, תסתמך על דבריו בלבד ולא תתפוס את מצלמות האבטחה שבעסקו ותבדוק אותן. בענין זה הן המתלונן והן העד עדן העידו שמצלמות האבטחה רק מצלמות ולא מקליטות, ואין כל סיבה לפקפק בדבריהם בענין זה.

ד. הטענה לפיה רקמו שלושת עדי התביעה - המתלונן, אשתו והעובד - קנוניה ומזימה נגד הנאשמת על מנת להפיל אותה, והעידו עדות שקר, אינה הגיונית ואין לה כל אחיזה במציאות. ענין לנו בשלושה אזרחים פשוטים, שמספרים על אותו אירוע, כל אחד מנקודת מבטו, כל אחד בהתייחס לעניינים בהם בחר להתמקד במהלך ההתרחשות ואשר צדו את עיניו, כאשר מדובר באירוע שאין חולק שאינו שגרתי בבית העסק ושלא ארך זמן רב.

22. מנגד, כאמור, לא נתתי אמון בגירסת הנאשמת והיא לא עשתה עליי רושם מהימן.

א. הנאשמת, ללא כל הסבר מתקבל על הדעת, נמנעה מלהתלונן על המתלונן בענין התרמית; בענין האיומים; ובענין המעשים המגונים שביצע, לכאורה, בפניה - אף שהודתה בפה מלא שהיתה לה סיבה טובה להתלונן עליו או להגיש נגדו תביעה.

יתרה מכך, הנאשמת כלל לא מסרה, במסגרת המענה המפורט לכתב האישום, שהמתלונן איים עליה או ביצע בפניה מעשים מגונים, ודברים אלה - אף שהם מהותיים ביותר - עלו לראשונה בעדותה בבית המשפט. גם המתלונן לא נשאל ולא הוטח בו שביצע מעשים מגונים בנאשמת או בפניה.

ב. אין זה הגיוני שהנאשמת כלל לא כעסה על התנהלותו של המתלונן, כפי שניסתה לשכנע, כאשר לטענתה נאלצה להגיע לחנות שלו לא פחות מ-5 פעמים, ולאחר שגילתה שהמתלונן "עבד עליה" בכך שהחליף, במרמה, רכיב יקר במערכת של הנעילה המרכזית ברכב, כאשר הבעיה יכולה היתה להיפתר בהחלפה פשוטה של הסוללה בשלט, בעלות של שקלים בודדים, כשהנאשמת טענה שסכום של 350 ₪, שהיתה נאלצת לשלם בשנית, הוא סכום משמעותי בשבילה.

בנוסף, טענתה העיקרית של הנאשמת נגד המתלונן היא שהוא החליף, במרמה, חלק יקר ברכב שלא היה אמור להחליף, ושבידה החלק הישן - ואולם, פרטים מהותיים אלה כלל לא הוטחו במתלונן במסגרת חקירתו הנגדית והוא לא התבקש להגיב עליהם.

לפיכך, התרשמותי היא שהנאשמת אכן כעסה מאוד על התנהלות המתלונן - הן בשל העובדה שנאלצה (לטענתה) להגיע לחנות כ-5 פעמים, והן בשל התרמית שביצע, לכאורה, כלפיה. כעס זה בהחלט היווה עבודה טריגר לאיבוד עשתונות ולתקיפת המתלונן.

ג. התעודה הרפואית שהוגשה (6/נ) אינה רלוונטית למועד האירוע וניתנה **כחודשיים וחצי** לפני כן. אכן, כפי שניתן לראות גם היום, הנאשמת סובלת מחולשה בפלג גופה הימני, וזאת כתוצאה מאירוע מוחי שחוותה בשנת 2010, והיא נעזרת בקביים. ואולם, לא הובאה לפניי כל עדות, ולא הוצג לפניי כל מסמך רפואי, לגבי מצבה הרפואי והגופני של הנאשמת בזמן האירוע מושא כתב האישום. הדברים אמורים ביתר שאת, כאשר בתעודה הרפואית עצמה נרשם שהנאשמת משתחררת לביתה כשהיא **"מדווחת על שיפור משמעותי בחולשת יד ורגל ימין"**, וכאשר היא מאשרת

ששבה לנהוג ברכב, כפי שעושה זאת גם כיום.

הנאשמת עצמה טענה שהרופא המטפל יכול היה להגיע ולהעיד על מצבה הרפואי, אך היא נמנעה מלזמנו לעדות, וכידוע, צד שנמנע מלזמן עד שעל פי תכתיב ההגיון והשכל הישר עשוי לתמוך בגירסתו - הדבר יפעל לחובתו.

זאת ועוד, עדי התביעה כלל לא נשאלו אם הנאשמת הגיעה לחנות כשהיא נעזרת בקב"ים (כפי שנעזרת היום) או אם סבלה ממגבלה גופנית שעשויה היתה למנוע ממנה מלבצע את המיוחס לה, למעט המתלונן בו הוטח שהיא סובלת מחולשה ביד ימין, אך טען שבעת האירוע היא תפקדה מצוין, עובדה שכאמור לא נסתרה.

23. לאור האמור לעיל, אני קובע שהוכח לפניי שהנאשמת הגיעה לעסקו של המתלונן, לאחר שסברה שלא תיקן כראוי תקלה קודמת ברכבה, וזאת כשהיא טעונה וכועסת עליו. הנאשמת התקרבה למתלונן, תוך שהיא צועקת עליו ומקללת אותו, והמתלונן השיב לה בקללות וביקש ממנה לצאת מהחנות. בתגובה, הנאשמת תקפה את המתלונן בכך שהניחה את ידה על כתפו, תפסה אותו בחולצה וניסתה למשוך אותו, כשהמתלונן מנסה להזיז ממנו את ידה. המתלונן, בתגובה, נסוג אחורנית לכיוון המחסן בחנות והנאשמת המשיכה ללכת אחריו, עד שאשתו דאז והעובד חצצו ביניהם, לבל תמשיך הנאשמת בתקיפת המתלונן. אז עזבה הנאשמת את המקום באמצעות רכבה.

24. לפיכך, אני מרשיע את הנאשמת בעבירה של **תקיפה סתם**, בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין.

ניתנה היום, א' אדר א' תשפ"ב, 02 פברואר 2022, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד אורית מנצ'קובסקי, הנאשמת ובאת-כוחה.